

A Fővárosi Ítéletábra a Józsa Edina Ügyvédi Iroda (**felperesi képviselő címe**, ügyintéző: dr. Józsa Edina ügyvéd) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek, a Szőke Mihály Ügyvédi Iroda (**I. rendű alperesi képviselő címe**, ügyintéző: dr. Szőke Mihály ügyvéd) által képviselt I. rendű alperes neve (**I. rendű alperes címe**) I. rendű és a személyesen eljáró **II. rendű alperes neve (II. rendű alperes címe)** II. rendű alperesek ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2019. február 19. napján meghozott 27.P.21.660/2016/46. számú ítélete ellen a felperes részéről 48. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. rendű alperesnek 25.000 (Huszonötezer) forint másodfokú perkoltséget és külön felhívásra az államnak 128.000 (Százhuszonnyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2009. december 1. óta a ... házi gyermekorvosi körzet gyermekorvosa, míg az alperes (helyesen I. rendű alperes) a ... Egyesített Szociális és Egészségügyi Intézményének (a továbbiakban: ESZEI) igazgatója 2014. augusztus 1-től. A felperes és az I. rendű alperes ezt követően ismerkedtek meg egymással.

P. K. bejelentése alapján nyomozás indult a ... Rendőr-főkapitányság ... Vizsgálati Osztályán jogosulatlanul, vagy a céltól eltérő adatkezeléssel elkövetett személyes adattal visszaélés vétségének megalapozott gyanúja miatt. A bejelentés szerint a bejelentő 2014. február 7-én, amikor a **másik ...** gyermekorvos, dr. **A. M.** megbeszélés alapján helyettesítette a felperest és az ő pácienseit látta el, a rendelőben egy működő, bekapcsolt állapotban lévő digitális diktafont talált. A nyomozás során a hatóság megállapította, hogy a felperes nem használt illegális lehallgató eszközt, és erre tekintettel a nyomozást 2014. április 3-án kelt határozatával megszüntette.

A felperes 2015. május 11-én és augusztus 6-án kelt leveleiben panaszbejelentést tett kolléganője, dr. **A. M.** ellen. A panaszbejelentést a ... Kormányhivatal ... Járási Hivatala a ... számú eljárásban kivizsgálta, hiányosságot azonban nem állapított meg, és intézkedést nem foganatosított. A felperes 2015. június 11-én bejelentéssel fordult a ... Önkormányzati Hivatal Jegyzőjéhez. A felperes feljelentést is tett **K. Z.**, **K. T. Zs.** és **R. M. T.** ellen rágalmozás vétsége miatt, azonban az eljárások elállása folytán megszűntek.

A felperes 2015. október 7-én levelet küldött a II. rendű alperesnek, amelyben azt kérte, hogy a II. rendű alperes fejezze be lejárátását és üldözését. Kifejtette, hogy a gyermekellátásban uralkodó légkör, alapvetően a II. rendű alperesnek és feleségének köszönhető, természetesen dr. **A. M.** mellett. Azt írta, hogy a ... szülők részletesen beszámoltak neki, hogyan próbálták eltávolítani tőle őket és a védőnők is elmondták, milyen utasítást kaptak. Sérelmezte, hogy a II. rendű alperes aláírást gyűjtve azt a látszatot kívánta kelteni az ÁNTSZ, az önkormányzat, a város képviselő-testülete és lakosai előtt, hogy ő összeférhetetlen. A levélben a felperes azt is írta: "Kedves kolléga! Beszéljünk világosan, ennyi év és ennyi rágalom után: tudom, miért csinálod, de akár tetszik neked és feleségednek, akár nem, nem fogok elmenni ...ról. ... Rágalmazó hadjáratotok, hazugságaitok, feljelentéseitek megmérgezték a gyermekellátást és tarthatatlan állapotot teremtettek. ... Ti azzal háláltátok meg, hogy a ...ak befogadtak mint menekülteket, s mindent biztosítottak számotokra, hogy becsaptátok őket. Most még arra is veszed a bátorságot, hogy el akarod lehetetleníteni azt, aki becsületesen és jól dolgozik, és nem él vissza a ... emberek bizalmával?"

A felperes 2016. január 19-én kelt beadványában panaszt tett a II. rendű alperes házastársa ellen a Magyar Egészségügyi Szakdolgozói Kamara (a továbbiakban: MESZK) Etikai Bizottsága előtt. Az alperes (helyesen I. rendű alperes) mint az ESZEI igazgatója 2016. július 15-én beadványt küldött az MESZK Etikai Bizottságának. A levélben egyebek mellett az alábbiakat írta: A felperesnek „vissza-visszatérő perlekedési hajlama” van. A felperesnek „súlyos kirohanásai voltak **A. doktornő** ellen, melyek bőven megvalósíthatják a rágalmazás, esetenként pedig a becsületsértés bűncselekményét”. A felperes a munkavállalókat állandóan visszatérően vegzálja, zaklatja. A II. rendű alperes házastársa 2016. augusztus 5-én nyugdíjba ment, ezért az MESZK Etikai Bizottsága 2016. augusztus 10-én kelt határozatával az ellene folyó etikai eljárást megszüntette.

Az alperes (helyesen I. rendű alperes) a 2016. július 21-én a Dr. **Sz. A.** részére küldött e-mailben a felperesre vonatkozóan az alábbiakat írta: "Nos erre annak kapcsán került sor, hogy nem látott el egy kisgyermeket napközben, aki leesett a mászókaról. Ez a kisgyermek nem az ő körzetéhez tartozik, mint ahogy az a vérző fejű kisfiú sem, aki az iskolába érkezett mély sebbel a fején. Hiába rendelt a doktornő, mégsem volt hajlandó megnézni a gyereket".

A felperes többször módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az I. rendű alperes megsértette a becsület védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy 2016. július 15-én levelet írt az MESZK-nak, illetve 2016. július 19-én a Magyar Orvosi Kamara (a továbbiakban: MOK) ... Szervezetének, melyben azt írta, hogy vissza-visszatérő perlekedési hajlama van (a továbbiakban: a) közlés). Megsértette továbbá a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a fenti leveleiben azt írta, hogy jogellenesen lehallgatta dr. **A. M.** doktornőt (a továbbiakban: b)1. közlés), hogy súlyos kirohanásai voltak **A. doktornő** ellen, melyek bőven megvalósíthatják a rágalmazás, esetenként pedig a becsületsértés bűncselekményét (a továbbiakban: b)2. közlés), továbbá hogy a munkavállalókat állandóan, visszatérően vegzálja (a továbbiakban: b)3. közlés). Az I. rendű alperes megsértette jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal is, hogy a 2016. július 21. napján küldött levelében azt írta, hogy nem volt hajlandó megnézni azt a kisfiút, aki az iskolába érkezett mély sebbel a fején, valamint nem látott el napközben egy kisgyereket, aki leesett a mászókaról (a továbbiakban: d) közlés). Kérte annak megállapítását is, hogy az I. és II. rendű alperesek megsértették a magántitok védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a II. rendű alperes a neki címzett levelét jogosulatlanul továbbította az I. rendű alperesnek, az I. rendű alperes pedig 2016. július 21-én megküldte azt a MOK Etikai Bizottságának, illetőleg dr. **Sz. A.** titkárságvezetőnek. Kérte az alperesek eltiltását a további jogsértésektől. Elégítétként kérte továbbá, hogy kötelezze a bíróság az alpereseket arra, hogy a fenti jogsértésükért sajnálkozásukat is

magába foglaló bocsánatkérésüket fejezzék ki magánlevélben, illetve kérte feljogosítását a magánlevél nyilvánosságra hozatalára. Kérte ezen túl, hogy kötelezze a bíróság az I. rendű alperest 1.000.000 forint, a II. rendű alperest 300.000 forint összegű sérelemdíj, valamint ezen összegnek 2016. július 15-től számított törvényes mértékű késedelmi kamatainak megfizetésére. Kérte az alperesek perköltségben marasztalását is.

Jogalapként hivatkozott a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban Ptk.) 2:45. §-ának (1) és (2) bekezdésére, illetőleg 2:46. §-ára. Kifejtette, hogy az, hogy vissza-visszatérő perlekedési hajlama lenne indokolatlanul bántó véleménynyilvánítás, a többi kijelentés pedig valótlanságokat tartalmaz, illetve az d) közlés való tényeket hamis színben tüntetett fel. Keresetének indokolásában előadta, hogy az I. rendű alperestől azért követel magasabb összegű sérelemdíjat, mert a jogsértés tárgyi súlya, ismétlődő jellege kiemelkedő rá nézve. Az I. rendű alperes ugyanis a lejárata szándékával, az ESZEI-ben betöltött pozíciójával visszaélve, célzatosan tette valótlan tényállításait. Szándékos jogsértésről van tehát szó, melyről az emberek sokasága értesült. Az I. rendű alperes az MESZK etikai bizottságának ülésén értesítés nélkül is megjelent és tanúvallomást tett. Tagadta, hogy dr. A. M. kolléganőjét lehallgatta, vagy sérelmére becsületsértést, vagy rágalmazást követett volna el. Az sem felel meg a valóságnak, hogy a munkavállalókat vegzálja és zaklatja. A II. rendű alperes közreműködött az I. rendű alperes lejárato tevékenységében, és egy személyiségi jogát ő is megsértette. A levelet az I. rendű alperes három illetéktelen személy részére továbbította.

Az I. rendű alperes érdemi ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását és perköltségben marasztalását kérte. Előadta, hogy a felperes nem jelölt meg olyan kifejezést vagy tényállítást, mely elérné az indokolatlanul bántó véleménynyilvánítás szintjét vagy valótlan tényállítás lenne. A felperes számtalan eljárást kezdeményezett, így tehát nem alaptalanul állította, hogy vissza-visszatérő perlekedési hajlama lenne. A lehallgatás körében előadta, hogy a nyomozó hatóság tényként állapította meg, hogy a diktafont a felperes helyezte el a rendelőben. Kifejtette, hogy az általa írtak a jóhírnév megsértésével nem járhatnak, mert csak véleményét, álláspontját tükrözik. Valamennyi kijelentése objektív tényeken alapul. A magántitok sérelme körében előadta, hogy a levél címzettjének felhatalmazása alapján küldte meg a leveleket az eljáró hatóságoknak. A levelek nem tartalmaznak semmilyen olyan információt, adatot vagy tény, amely védendő lenne. A sérelemdíj iránti kérelem elutasítását kérte a jogsértés megállapítása esetén is.

A II. rendű alperes szintén a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy azért küldte meg az I. rendű alperesnek a felperestől kapott leveleket, hogy segítsen tisztázni ezeket az ügyeket. Három levelet is kapott a felperestől, ezekben olyan állítások vannak, amelyek nem igazak, gyakorlatilag neki lehetne sérelemdíj iránti igénye a felperessel szemben.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy tizenöt nap alatt fizessen meg az I. rendű alperesnek 300.000 forint plusz áfa, összesen 381.000 forint perköltséget. Kötelezte a felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 42.000 forint kereseti illetéket.

Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy az I. rendű alperes a sérelmezett leveleket nem magánszemélyként, hanem az ESZEI igazgatójaként küldte meg a hatóságoknak, így tehát a pert a felperesnek az I. rendű alperes munkáltatójával szemben kellett volna megindítania, a felperes tehát nem jó személyt perel.

Megállapította azonban, hogy a felperes keresete érdemben sem megalapozott. E körben elsősorban

arra hivatkozott, hogy egységes a bírói gyakorlat abban, hogy a hatósági eljárás kezdeményezése, illetőleg a hatósági eljárás során tett nyilatkozat önmagában személyiségi jogvédelmi igényt nem alapoz meg. Márpedig a sérelmezett nyilatkozatokat az I. rendű alperes hatósági eljárásban tette, amely lehet, hogy kedvezőtlen színben tüntette fel a felperest, azonban ez a közölni kívánt tényekből szükségszerűen fakadt. Mindezekre tekintettel sem a becsület, sem a jóhírnév megsértése nem volt megállapítható.

Ezzel együtt azt is vizsgálta, hogy a sérelmezett kijelentések egyáltalán személyiségi jogot sértőek voltak-e. Megállapította azonban, hogy az I. rendű alperes leveleiben foglaltak a tudomására jutott tényeken alapultak, azokat nem ferdítette el. A levelek lényegében az I. rendű alperesnek a felperes munkájáról alkotott véleményét tartalmazzák, amely kifejezőmódjában nem kifogásolható, ezért nem okoz jóhírnév sérelmet. Az pedig, hogy az I. rendű alperes a leveleiben írtakat kifejezetten és célzatosan a felperes lejárataának szándékával tette volna a perben nem nyert bizonyítást. Jogsértés hiányában a sérelemdíj iránti igény vizsgálata már szükségtelen volt.

A magántitok megsértése körében azt vizsgálta, hogy az I. és II. rendű alpereseknek volt-e olyan méltányolható magánérdeke, amely a felperesi magántitokhoz fűződő méltányolható érdekekkel való ütköztetés során elsőbbséget élvezhet. E körben is arra a következtetésre jutott, hogy az I. rendű alperes a folyamatban lévő hatósági eljárásokban csatolta a felperes leveleit, amely az ügy tárgyával összefüggésben volt, ezért az alperesek nem követtek el személyiségi jogsértést. A felperes a Pp. 164. §-ában foglalt kötelezettsége ellenére nem is bizonyította a perben azt, hogy az I. rendű alperes a felperes levelét dr. Sz. A. titkárságvezető részére is megküldte volna. A felperes és az I. rendű alperes további bizonyítási indítványait, mint szükségteleneket utasította el az elsőfokú bíróság.

Az ítélet elleni fellebbezésében a felperes az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte akként, hogy a másodfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253. §-ának (2) bekezdése alapján adjon helyt a kereseti kérelmének. Másodlagosan kérte, hogy az ítéletábra helyezze hatályon kívül az elsőfokú ítéletet és utasítsa az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára.

Fellebbezésének indokolásában kifejtette, hogy amennyiben a bíróság álláspontja szerint rossz alperest perelt, úgy az első tárgyaláson el kellett volna utasítania a keresetét. Fellebbezésében kétségbe vonta az elsőfokú bíróság pártatlanságát, a vele és az általa kihallgatni indítványozott tanúkkal kapcsolatos személyeskedő megjegyzések miatt. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság ítélete jogszabálysértő, mert az I. rendű alperes nyilatkozatait nem az ESZEI igazgatójaként, hanem magánszemélyként tette, kizárólag az ő lejárata céljából. Arra, hogy a pert nem vele, hanem munkáltatójával szemben kellett volna megindítani, az I. rendű alperes sem hivatkozott, így tehát az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmen túlterjeszkedett. Az I. rendű alperesnek sem az MESZK, sem a MOK előtt folyamatban lévő eljárásokban nem volt eljárési jogosultsága fellépni.

A sérelmezett megjegyzések és nyilatkozatok valótlan tényállítások, azok semmiképpen nem tekinthetők véleménynek. Sérelmezte, hogy a bíróság jogsértően utasította el a tanúbizonyítási indítványait. Azt ugyanakkor bizonyította, hogy az I. rendű alperes dr. Sz. A.-nak is megküldte a levelet. A jogsértés megállapításának hiányában elmaradt a sérelemdíj fizetésre kötelezés is.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján. Ellenkérelmének indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen és teljeskörűen állapította meg. A felperes ugyanakkor fellebbezésében határozott fellebbezési kérelmet sem terjesztett elő, csak kereseti

kérelmét ismételte meg. A fellebbezésében a megjelölt jogszabályok megsértésére csak általánosságban hivatkozik, de nem jelöli meg, hogy az ítélet miként és milyen okból sérti meg azokat. A Pp. 163. §-ának (3) bekezdésére történő hivatkozás körében előadta, hogy az a köztudomású tényekre vonatkozó szabályokat tartalmazza, amely a jelen perben teljes egészében értelmezhetetlen. Ezt követően pedig a fellebbezés az elsőfokú bíróság elfogultságával kapcsolatban előadott és már elbírált körülményeket adja elő újra. A felperes alaptalanul sérelmezi, hogy a bizonyítástól elzárta az elsőfokú bíróság, hiszen 2,5 év állt rendelkezésre, hogy bizonyítékait előterjessze. Nem pontosítja a felperes, hogy az általa megjelölt tanú meghallgatását mennyiben és milyen módon zavarta meg a bíróság. A fellebbezési hivatkozással ellentétben az elsőfokú bíróság részletesen kifejtette, hogy miért tekinthetők a sérelmezett kijelentések véleménynek és ezt a felperes fellebbezésében sem tudta megcáfolni. Az I. rendű alperes az eljárásokban jogszerűen vett részt, nyilatkozatait nem a felperes lejáratajának szándékával tette, e körülményeknek pedig egyébként sincs jelentősége abból szempontból, hogy egy kijelentés ténynek vagy véleménynek minősül-e. A felperes a hatályon kívül helyezésre irányuló kérelmében a ... Bíróság 22.P.22.199/2010/12. számú ítéletére hivatkozik, amely nem azonos a jelen ügyben hozott elsőfokú ítélettel. Téves a fellebbezés keltezése is. Utóbb érkezett beadványában a felperes az addig sem egyértelmű fellebbezési kérelmét megváltoztatja, így tehát az már végképp nem felel meg a Pp. 235. §-ában foglaltaknak.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés alaptalan.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a keresetét teljes egészében elutasító elsőfokú ítélet ellen az alperesek kereset szerinti marasztalása érdekében fellebbezett, így tehát az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a Pp. 228. §-ának (4) bekezdése alapján fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése. Ebből következően a másodfokú felülbírálat az elsőfokú ítélet egészére kiterjedt.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében foglaltakkal ellentétben a másodfokú bíróság álláspontja szerint a felperes fellebbezési kérelme megfelelt a Pp. 235. §-ában foglaltaknak, mert egyértelműen az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy a másodfokú bíróság keresetének adjon helyt. Ezen nem változtat az sem, hogy emellett - bár a Pp. által meg nem engedett módon - másodlagosan, sőt megváltoztatott fellebbezése szerint immár elsődlegesen, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését is kérte, igaz a Pp. 252. §-a helyett - vélhetően tévedésből - a 381. §-ára hivatkozott, amely a jelenleg hatályos perrendtartás ide vonatkozó rendelkezése, és kétségtelenül téves ügyszámot jelölt meg. A törvényi feltételeknek azonban a fellebbezés megfelel, mert tartalmaz az elsőfokú ítélet pontosan megjelölt módon történő megváltoztatására irányuló határozott kérelmet, az tehát érdemi felülbírálatra alkalmas.

E körben a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges terjedelemben lefolytatta, ennek során az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indokoltta tevő, a felperes fellebbezésében írt lényeges eljárási szabálysértést nem követett el, a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen mérlegelte és a tényállást - a lentebb ismertetett szükséges pontosításoktól és kiegészítésektől eltekintve - helyesen állapította meg. A másodfokú bíróság az abból levont jogi következtetésével és döntésével is egyetértett, annak indokaival azonban az alábbiak szerint csak részben.

A másodfokú bíróság észlelte, hogy - vélhetően a keresetnek a II. rendű alperesre csak a per végső

szakaszában történt kiterjesztése folytán - az elsőfokú bíróság több helyen nem jelölte meg az ítéletben az érintett alperes rendűségét. Ezen apró hiányosságokat másodfokú bíróság a szöveg kontextusaiból következőeknek megfelelően a fentiek szerint pótolta. Egyúttal a tényállás egyes elemeit kronológiai sorrendbe szedte.

Észlelte továbbá a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének 3. oldalán a 2. pontban helytelenül rögzítette, hogy az I. rendű alperes a 2016. július 15-én kelt levelében (1/F/4. számú melléklet) azt írta volna, hogy a felperes jogellenesen lehallgatta dr. **A. M.** doktornőt. A hivatkozott levél 2. oldalának alulról hatodik bekezdésében ugyanis pontosan az szerepel, hogy „a doktornő jogellenes lehallgatása is megtörtént, melyről rendőrségi anyag is van”.

Kiegészítette ugyanakkor az ítéletábra a tényállást azzal, hogy az I. rendű alperes a 2016. július 15-én kelt levelével (1/F/5.) etikai vizsgálat lefolytatását kezdeményezte a felperes ellen a MOK Etikai Bizottság elnökénél. A MOK illetékes szervéhez 2016. július 19-én érkezett levél mellékleteként megküldte MESZK Etikai Bizottságának ugyanazon a napon küldött levelét is. Erre azért volt szükség, mert - mint ahogy azt az elsőfokú bíróság ítéletének 4. oldal hatodik bekezdésében, a kereseti kérelmet ismertető részben helyesen rögzítette is - a felperes végleges keresetében kifejezetten kérte a MOK-nak küldött levéllel kapcsolatos jogsértések megállapítását (38. számú beadvány 1. oldal a) és b) pont).

Pontosította továbbá a másodfokú bíróság a tényállást az ítélet 3. oldalának alulról számított negyedik bekezdése tekintetében. Helyesen ugyanis nem az alperes, hanem az I. rendű alperes írt 2016. augusztus 24-án levelet, de nem a MOK ... Területi Szervezet Etikai Bizottságához, hanem helyesen a MOK Országos Etikai Bizottságához (9/F/10.). Magának a levél tartalmának valójában azonban nincs jelentősége, mert a felperes ugyan a 9. sorszámú beadványában valóban kiterjesztette kereseti kérelmét és az immár érintette a fenti levél 2. oldal 5-6. pontját is, végleges keresetében (38. számú beadvány) azonban e levélnek az elsőfokú ítélet 3. oldal 5. és 6. pontjában írt kitételeit már nem sérelmezte.

Erre tekintettel azt is rögzíti a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének 4. oldalán a negyedik bekezdésben helytelenül rögzítette azt, hogy a felperes keresetében az I. rendű alperes azon kijelentését is sérelmezte, hogy a felperes részéről szintén bőven tartalmaz becsületsértési és rágalmozási tényállásokat (a II. rendű alperes részére írt levél), továbbá hogy a felperes részéről büntetőjogi tényállást (magánokirat-hamisítás gyanúja) sejtet a 6. sorszámú melléklet.

Ugyanakkor szükséges a tényállást kiegészíteni azzal, hogy az I. rendű alperes a 2016. augusztus 24-i levélhez 5. számú mellékletként csatolta a felperes által a II. rendű alperesnek írt 2015. október 7-i levelet, melyet a II. rendű alperestől kapott meg azzal, hogy azt felhasználhatja (45. számú jegyzőkönyv 3. oldal második bekezdés). A másodfokú bíróság a felperes 38. számú keresetmódosításának betűjelzéseit követve látta el számozással a felperes által sérelmezett egyes közléseket azzal, hogy a 38. számú beadvány c) pontja szó szerint megegyezett a b) ponttal. Az elsőfokú ítélet a tényállás fentiek szerinti módosítása mellett volt felülbíráható.

A felperes fellebbezése annyiban megalapozott volt, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül hívta fel a kereset elutasításának elsődleges indokaként azt, hogy a sérelmezett kijelentéseket az I. rendű alperes nem magánszemélyként, hanem az ESZEI igazgatójaként tette. Függetlenül ugyanis attól, hogy az elsőfokú bíróság álláspontja e tekintetben helyes volt-e vagy nem, abból kell kiindulni, hogy az alperes erre a körülményre nem hivatkozott az ellenkérelmében, így tehát ezt az elutasítás indokaként az elsőfokú bíróság sem hozhatta volna fel.

Abban a tekintetben azonban téves a felperes álláspontja, hogy az elsőfokú bíróság ezen eljárása a kereseten való túlterjeszkedés lenne. A Pp. 215. §-a az érdemi döntés korlátjaként kétségtelenül kimondja, hogy az nem terjedhet túl a kereseti kérelmen, illetőleg az ellenkérelmen. Ez a szabály azonban - a § második fordulatából is következően - az ítéletnek a Pp. 220. §-ának (1) bekezdés d) pontja szerinti részére, azaz a rendelkező részre vonatkozik akként, hogy az nem haladhatja meg a keresetlevélnek a Pp. 121. §-ának (1) bekezdés e) pontja szerinti része, azaz a kereseti kérelem által meghatározott felső korlátot, illetőleg meg kell haladnia a Pp. 139. §-a szerinti ellenkérelem által megszabott alsó korlátot. Az ítélet indokolásának a keresetlevél Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontja szerinti jogi indokolásától, vagy az ellenkérelemben kifejtettektől való eltérése azonban nem minősül a kereseten való túlterjeszkedésnek. A kereset alperes védekezésében nem is hivatkozott okból való elutasítása legfeljebb a Pp. 3. §-ának (1) bekezdését sérthette meg. Ez azonban a felperes hivatkozásával ellentétben nem eredményezheti az elsőfokú ítélet Pp. 252. §-ának (2) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezését, mert nem teszi szükségessé az elsőfokú tárgyalás megismétlését. Mindössze annyi a következménye, hogy a másodfokú bíróság a fentiek szerint mellőzte az indokolásából az elsőfokú ítélet 8. oldalának erre vonatkozó első bekezdését.

A felperes alaptalanul hivatkozott fellebbezésében az elsőfokú bíró elfogultságára, ez ugyanis már elbírálást nyert a kizárás iránti kérelem elintézése során, és a másodfokú bíróság pedig nem észlelte, hogy ez a felperes által állított elfogultság lényeges eljárási szabálysértésben öltött volna testet. A hatályon kívül helyezés tehát a Pp. 252. §-ának (1) bekezdése alapján sem volt szükséges.

A megváltoztatás iránti kérelemmel kapcsolatosan mindenképp előtérbe kell hozni, hogy helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a kifogásolt nyilatkozatokat az I. rendű alperes hivatalos eljárásban tette. Így tehát a kialakult gyakorlat szerint amennyiben nyilatkozatai nem szükségtelenül, indokolatlanul túlzóak és durvák, még akkor sem lehetnek személyiségi jogot jogsértőek, ha azok esetlegesen tévesek.

Ezen túlmenően a felperes kereseti kérelmének a) pontja esetében azért megalapozott az elsőfokú bíróság döntése, mert a felperes tévesen hivatkozott becsületének sérelmére. A Ptk. 2:45. §-ának (1) bekezdése kimondja, hogy a becsület megsértését különösen a más személy társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmas, kifejezőmódjában indokolatlanul bántó véleménynyilvánítás jelenti. A felperes vissza-visszatérő perlekedési hajlamára történő utalás azonban az ítélet táblájának álláspontja szerint nem minősül súlyosan túlzó, sértő, bántó véleményformálásnak. Az I. rendű alperes a számára rendelkezésre álló információk és a bíróság által is ismert tények alapján nem kifogásolható módon jutott arra a következtetésre, hogy a felperes egy munkahelyen szokásoshoz képest lényegesen több eljárást kezdeményezett kollégái vonatkozásában a perindítást megelőző években. Ez független attól, hogy ezek az eljárások indokoltak vagy sikeresek voltak-e, mert a „perlekedési hajlam” a köznyelvben pusztán annyit jelent, hogy az érintett személy a társadalmi normákhoz képest lényegesen több, maga által kezdeményezett bírósági vagy hatósági eljárás részese. E körülmény pedig a perbeli esetben a felperes vonatkozásában kétségtelenül megállapítható volt.

A b)1. jelű közlés kapcsán arra mutat rá a másodfokú bíróság, hogy a pontosított tényállás szerint az I. rendű alperes levelében nem azt állította, hogy a felperes hallgatta le kolléganőjét, hanem csak azt írta, hogy a kolléganő jogellenes lehallgatás áldozatává vált. Ez pedig a rendelkezésre álló nyomozást megszüntető határozat (6/A/5.), illetőleg a tanúk vallomása alapján tényyszerű és igaz volt, mert nincs arra adat, hogy dr. **A. M.** a Ptk. 2:48. §-ának (1) bekezdése szerint hozzájárult volna a hangfelvétel készítéséhez. A Ptk. 2:45. §-ának (2) bekezdése értelmében azonban a jóhírnév

megsértését az jelenti ha valaki más személyre vonatkozó és e személyt sértő, valótlan tényt állít vagy híresztel, vagy valós tényt hamis színben tüntet fel. Mivel a b)1. jelű közlés cselekvő alanya nem a felperes volt, azaz nem a felperesre vonatkozott, és a fentiek szerint valós is volt, ezért nem sérthette a felperes jóhírnevét.

A tanúvallomások alapján az is bizonyítottnak tekinthető, hogy a felperesnek több heves szóváltása is volt dr. A. M.-al, a felperes által tanúsított magatartás pedig megalapozottan és túlzás nélkül minősíthető kirohanásnak. Így tehát e tekintetben is tényszerű az I. rendű alperesi levél b)2. jelű közlése. Az pedig a felperes végleges keresetével ellentétben nem tényállítás, hanem vélemény, hogy a felperes magatartása és az általa mondottak megvalósítanak-e bűncselekményt, különös tekintettel arra, hogy mindezt az I. rendű alperes feltételes módon fogalmazta meg. A felperes jóhírneve tehát a b)2. jelű közlés hatására sem sérülhetett.

A becsatolt írásbeli nyilatkozatok (6/A/4., 6/A/6., 6/A/9.) és tanúvallomások alapján az is egyértelmű, hogy a felperesnek más kollégákkal is rendszeresen voltak szóváltásba a torkolló vitái. Így tehát az az I. rendű alperesi véleményformálás, hogy a felperes a kollégáit visszatérően vegzálja, egyrészt nem tekinthető tényállításnak, másrészt pedig véleményként sem túlzó vagy alaptalan. A b)3. jelű közlés sem sérti tehát a felperes jóhírnevét.

Az I. rendű alperes által dr. Sz. A.-nak írt e-maillal kapcsolatos kereseti kérelem is alaptalan, ebben ugyanis az I. rendű alperes mindössze annyit állít, hogy e két beteg gyermeket a felperes nem vizsgálta meg. Azt pedig a perben maga a felperes sem állította, hogy ezen nyilatkozat valótlan lenne (18. számú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal). A felperes kizárólag azzal védekezett, hogy a gyerekek vizsgálatának mellőzése megfelelt az irányadó protokollnak. Ugyanezt erősítette meg az e körben a felperes indítványára kihallgatott tanúk vallomásai és a becsatolt írásbeli nyilatkozatok is. Egyikből sem lehetett azt a következtetést levonni, hogy az I. rendű alperes levelében írtakkal ellentétben a felperes valójában megvizsgálta a két gyermeket. A d) jelű közlés tehát a felperes által sem vitatottan valós tartalmú, jóhírnevet tehát nem sért.

A levéltitok megsértésével kapcsolatos felperesi kereseti kérelem kapcsán a másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság által kifejtetteket, és mindössze azt emeli ki, hogy a perbeli eset nem keverhető össze azzal a szituációval, ha valaki a mástól kapott magánlevelet széles nyilvánosság tudomására hozza. Az adott esetben ugyanis a II. rendű alperes is kifejezetten azzal adta tovább a levelet az I. rendű alperesnek, hogy azt egy hivatalos eljárásban használja fel és az I. rendű alperes ennek megfelelően járt el. Szintén nem nyilvánosságra hozta a levelet, hanem csak hivatalos eljárásban csatolta be azt. Így tehát az eljárásokkal tartalmilag szoros kapcsolatban álló levél becsatolása jogsértőnek nem tekinthető.

Minderre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint, az indokolás fentiek szerinti módosításával és kiegészítésével, valamint az egyéb helyes indokaira a Pp. 254. §-ának (3) bekezdése alapján történő utalással helybenhagyta.

A felperes fellebbezése tehát nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján másodfokú perköltséget is köteles fizetni az I. rendű alperesnek, melynek összegét a másodfokú bíróság a kialakult gyakorlat alapján abból kiindulva határozta meg, hogy az I. rendű alperessel szembeni alkalmazni kért objektív és szubjektív jogkövetkezmények közül a szubjektív nem vagyoni kártérítési igény pertárgyértéke volt magasabb. Ezt alapul véve pedig a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdés a) pontja alapján az I. rendű alperesi képviselőnek járó ügyvédi munkadíj összege - áfa

mentességére is figyelemmel - 25.000 forint. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. §-ának (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyi illetékfeljegyzési jogos perben le nem rótt fellebbezési illetéket az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése, a költségmentességnek a bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése és a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján az eredménytelenül fellebbező felperes köteles külön felhívásra megfizetni az államnak.

Budapest, 2019. május 7.

dr. Lukács Zsuzsanna s. k.

a tanács elnöke

dr. Kollár Zoltán s. k. bíró

dr. Örkényi László s. k. előadó bíró